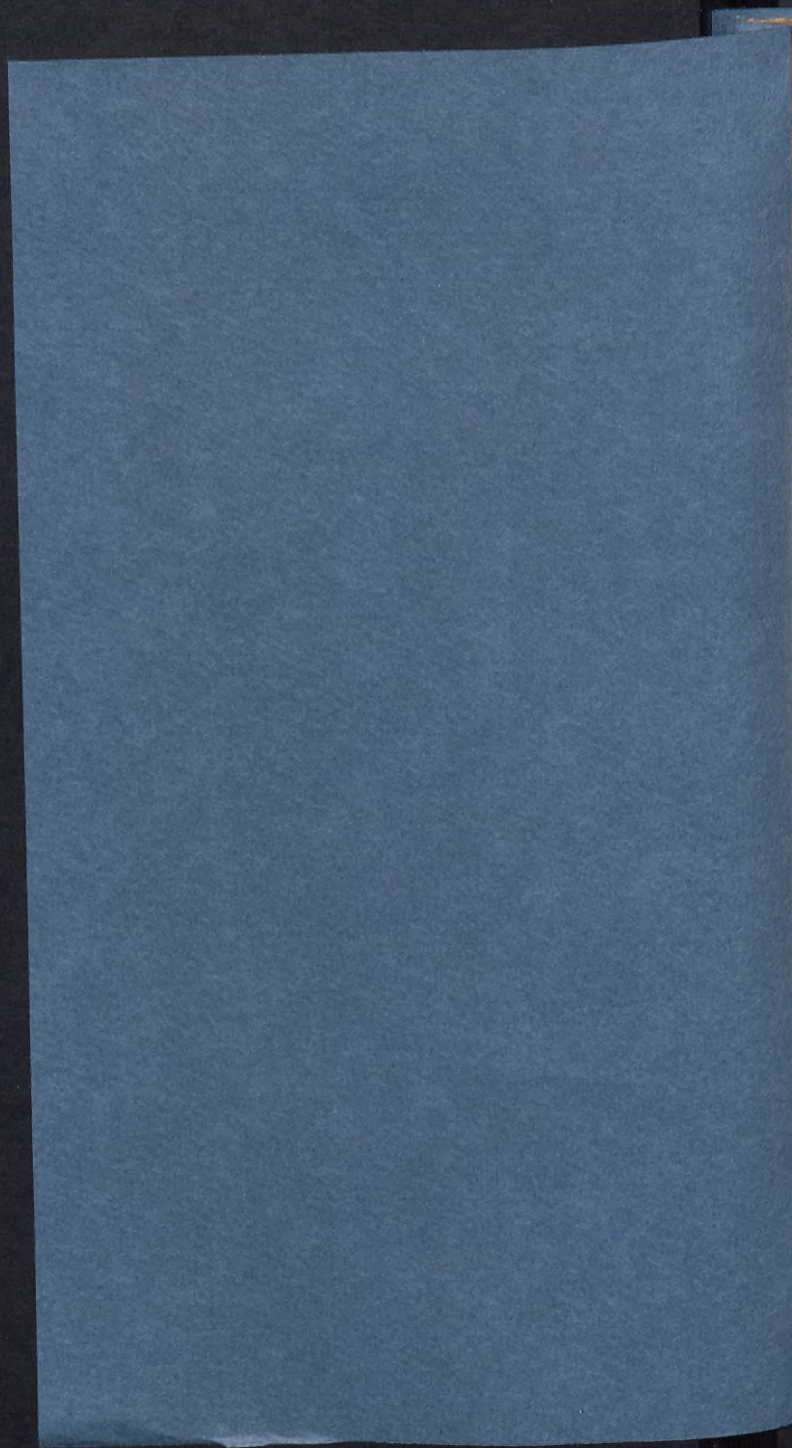

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

br
Litt
Fr

L. P. ...
Fr.

PAULINE.

AF

MADAME STAËL VON HOLSTEIN,
Författarinna til Delphine.

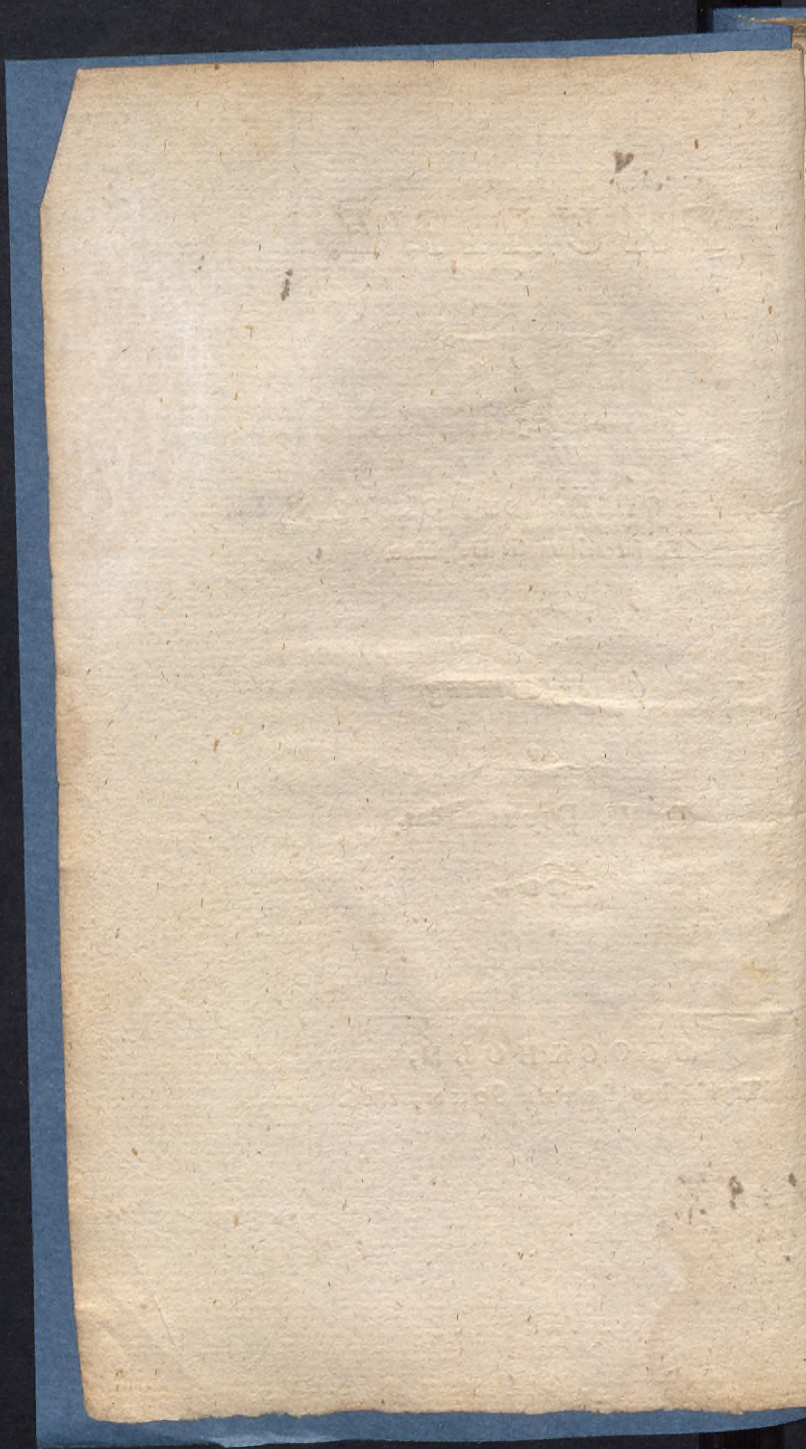
Öfversättning

AF

E. W. DJURSTRÖM.

STOCKHOLM,
Tryckt hos PETER SOHM, 1806.

1487.

PAULINE.

U nder det brännande climat, der människorna, fysfelfatta blott med en grym handel, synas til större delen hafva förlorat alla de känslor, hvilka kunna ingiwa dem afsky derför, blef Pauline von Hercourt i sit tolfteår gift med en ganska rik och ännu mera vinningslysten köpman. Hans plantager, hans handel, hans resor voro det enda, hvar med han fysfelfatte sig. Han hade gift sig emedan han i detta ögonblick behöfde en ansenlig summa til upköpande af Negerlafvar, hvilka Paulines hemgift skulle förskaffa honom. Paulines föräldrar voro döde, och hon hade af sin förmyndare, som var en vän af hennes man och fullkomligen liknade honom, erhållit en dålig upfostran.

Utan at kunna rätt förstå den förbindelse, hvilken hon knöt, utan at hafva tänkt på det närvarande och på framtiden, gaf hon Herr von Walville sin hand. Naturen hade skänkt henne et intagande sinnelag och retliga känslor; men hvartil kunde vid hennes ålder denna gåfva tjena, när icke upfostran utvecklat den? Man återfinner den, när det ögonblicket kommer, då man sjelfständigt kan uplyfta sig, och begagna sig af egen erfarenhet. Men äfven det bästa sinnelag emottår icke det första intrycket, som världen bjuder, om icke grundfaterne skydda en menniska derifrån. Pauline var skön; allt hvad Skalden kan berätta om kvinnliga behag, var förenadt i hennes gestalt, och ehuru nära hennes ungdom ännu gränsade til barnaåren, gaf ändå dock redan en blick af stilla forg hennes drag et betydande utseende.

Til hennes olycka befann sig ibland hennes mans vänner en Herr von Meltin, en man af trettiosex år, intagande och qvick, men så förderfvad, at dess fullkomliga brist på moraliska

grundfattfer icke en gång erfattes genom en enda skymt af finare känsla. Han roade Pauline, hvilken hela dagen öfvergifven af sin man, icke visste, hvad hon skulle företaga sig med sin lediga tid och sin munterhet; han sökte at behaga henne, men märkte snart, at det icke skulle lyckas honom, och hoppades, at kunna förderfva henne, som han icke kunde förlöra, för at genom detta förskräckliga medel sluteligen upnä sin affigt. Tanken på Paulines dygd höll honom icke tillbaka; han ämnade henne til olyckan. Han införde i hennes hus en af sina slågtingar, vid namn Theodor; en ung och, som det syntes, känslfull man, hvilken genom detta skenbara utseende erhöill et medel mer at bedraga.

Theodor umgecks med Pauline. Han hade läst några Romaner, hvars språk han nyttjade mot henne; han rörde den unga frun, och sluteligen lyckades det honom at behaga henne; åtminstone öfverlemnade sig hennes oerfarna sinne åt det första intrycket

fom det kände; hon trodde sig älska honom, emedan hon hade behof af at älska. Theodor hade väl mera känsla än sin Cousin, och var ur stånd at med berådt mod utföra en ovärdig plan; men han geck lätt och eftergifvande in på Meltins planer, och skulle hafva blygts före at förråda några betänkligheter emot honom. Han hyfste mindre högaktning för de fruntimer, som lemnade sig åt honom, och upförde sig lättfinnigt emot dem. Han dansade och sjöng mycket vackert. Pauline ägde alla intagande talanger; ty blott på denna sida hade hennes upfostran icke blifvit värdslöfad. Denna likhet i hjälper och göromål förenade bägge med hvarandra, men ännu mera förenades de genom Meltins outtröttliga forgfällighet at bringa dem derhån. Medan en fann kärlek upstår af sig sjelf, kan en tredje uptända det unga hjertat för det älskade föremålet mycket lättare, än detta sjelf förmår det; ty han kan bättre öfvertala, och tyckes icke hafva någon fördel dervid; man tror honom mera, emedan man

icke mot honom hyser den misstanken, at han vill bedraga ofs.

Meltin gaf en stor Bal, på hvilken hela staden infann sig. Paulines skönhet och Theodors intagande egenskaper förtjuste hvar och en; man sade ouphörligt til dem, at de voro skapade til ömsesidig kärlek, och de trodde det. Theodor var denna dagen helt och hållet uprigtig. Meltin, alltid fysselfatt med sina oådla planer, upmuntrade den unge mannen, som blifvit rådd och blyg, sedan han uprigtigt älskade. Pauline gick ned i trädgården, för at hämta upfriskande svalka. Theodor följde henne. Den gynnande stunden, nattens tyfnad, det rus hvori nöjet, och det bifall som hon vann, hade insöft den unga frun, allt förenade sig at påskynda det ögonblick, som skulle beröfva henne sin oskuld. Bägge skiljdes åt: hon i en oro, i en förtviflan som var för håftig, för at vid hennes ungdom kunna uthårdas och mildras af någon eftertanka; men han var mera rörd än lyck-

lig, emedan han ålskade Pauline för litet för at bekymra sig om hennes lefnadsöden, och icke var känslolös nog, för at med liknöjdhet tänka på hvad som förestod honom.

I denna finnesförfattning vände han sig til sin Cousin, som i stället för at förminska den unge mannens rörelse, bemödade sig at föröka den. Theodor ålskade oberoende. Meltin skildrade med öfverdrifna färgor det slafveri, hvartil han ville dömma sig sjelf, och talte med entusiasme om de fördelar, hvilka Theodor skulle finna i en verkningsskrets den man tilböd honom i Frankrike. Han bad honom ifrigt at utan tidspillan anträda resan. Theodor, alltid beherrskad af äregirighetens och egennyttans passioner, blef fullkomligt vunnin af detta råd. Han gick imellertid ännu en gång til Pauline, hvilken han nu knappt igenkände. Passionfull kärlek upfyllde hennes unga hjerta, hennes språk var den kraftigaste våltalighet. Kanske märkte man väl, at hon sjelf svärmande uphöjde sina känslor, för at derigenom i sina

ögon minska sitt fel. Hon visade Theodor det sublimaste, det mäst öfverspända som kärleken kan upfinna. Denna syn förskräckte honom mer, än den förtjusste honom. Pauline öfverraskades af hans köld, och intagen af den bittra smärta, svor hon honom, at hon skulle påskynda slutet af sin lefnad, om han icke delade hennes känslor. Häftigheten af detta tal gjorde Theodor bestört; men ibland de ytterligheteter, som låto förklara sig af hennes belågenhet, upträdde han i hennes själ ådla och rena böjelser, som upväckte änger hos honom. Och ändock kunde han icke föras tillbaka af Paulines smärta, hvilken gaf honom en besvärlig känsla mer, från hvilken han måste slita sig lös. Han stridde ännu fjorton dagar mot detta begär, under hvilken tid den sorgsna Pauline alltför mycket märkte hans motvilja. Hon förstod icke konsten at fångla en man, som älskade oberoende, och det til så hög gard, at han til och med fruktade för at vara föremål för et frunti-

mers kärlek, och hon kände intet annat medel, än at bestorma honom med långa bref, hvilka hennes unga varma hjerta skildrade i et obildadt fällsamt språk, hvaruti barndomens character för-enade sig med en mognate ålders känslor. Meltin sökte förgåfves at trösta henne. De oförnuftigaste planer omväxlade i hennes själ, hvilken för svag för dessa håftiga rörelser, var ganska nära at förlora all tankekraft.

Theodor blef så förskräckt öfver hennes tillstånd, at han beslöt at hastigt öfvergifva henne. Hans känsla var för liflig at kunna uthårda åsynen af hennes lidande; han fann det vida enklare, at medelst sitt aflägsnande bringa hennes smärta til yttersta höjd, och satte sig derföre på et fartyg som skulle gå til Frankrike, sedan han sagt Pauline, at han skulle tilbringa några månader på en nära belägen ö. Han förbjöd uttryckligt sin Cousin at förråda hans hemlighet. Pauline råkade vid denna tidning i en så håftig förtviflan, at Meltin började frukta för hennes lif. Han skötte henne med sorgfällig-

het, ja han var til och med besört öfver detta tillstånd, som förorsakats af hans förskräckliga planer. Ingen högtaktade fruntimren mindre än han; han ville aldrig tro, at den mannen, som först sökt behaga dem, vore skulden til deras skam, och imellan första och andra valet såg han ingen ting annat än en tillfällig åtskilnad. Hans tänkesätt i denna punkten hade äfven i andra hänseenden undergräfvit hans moraliska grundfätter; ty här är alltid et helt, som aldrig kan bestå utan sina delar. Oaktadt allt detta blef Moltin ansedd för en hederlig man, emedan han varit grym och trolös endast emot gifsta fruntimer.

Den olyckliga Pauline talade hela dagarne om sin olycka. Skiljd ifrån sin man, utan deltagande släktingar, ägde hon intet annat förtroligt umgänge, än Moltins sällskap. Hennes rykte hade redan aflägsnat många fruar från henne. Hon visste, hvad man sade om henne, och vågade icke offentlig visa sig. Alldeles utan själsodling, ovan vid arbete, fann hon en-

famheten odräglig, emedan den blott tjenade at nära hennes förtviflan. Mel- tin lemnade henne icke. Han sökte öfvertala henne, at hon måste öfver- lemna sig åt en annan känsla, för at skingra sin smärta; och när hon talte om sin mor, så upprepade han alltid: att denna ånger då först skulle uphö- ra, när hon följde de grundsatser, hvil- ka kunde uplyfja henne öfver barn- domens fördomar. Ån visade han hen- ne målningar af hennes tilkommande lif såsom en mängd af plågor, såsom en sträcka af sorgliga dagar, hvilka alla voro helgade blott åt en enda tanke; och ån visade han henne lifvet såsom en brokig kedja af glädje och smickrande triumfer. Paulines hjerta var icke öfvertygadt; endast hennes af förtviflan förvirrade hufvud öfvertalte henne ibland at försöka allt, som kun- de mildra hennes lidande. Hon var för ung at bära olyckan, för svag at uplyfja sig öfver densamma.

Efter två smärtefulla månader kom ändteligen et bref ifrån Frankrike. Pau- line igenkände genast Theodors stil,

och förlorade vid denna fyn sin fansning. Då hon åter upvaknade, dröjde hon två hela timmar, innan hon öppnade det bref, som skulle afgöra hennes öde. Kanske var det icke blott kärleken, som ingaf henne denna förskräckelse, utan äfven så mycken fruktan för det öde, som väntade henne i den afgrund, i hvilken Meltin ville draga henne. Sluteligen läste hon de olyckliga raderna, som sade henne, at Theodor ville för alltid förbyta sit fädernesland mot Frankrike, dessa rader som bådo henne at til och med glömma minnet af en man, hvilken hon bevårdigat med et företräde framför andra; detta förakt, denna köld uprörde hennes själ, och bragte henne i raseri. Theodor var förhatlig för henne; hon kunde ej hyfa en enda ljuf tanke, en enda tröstande erinran, hvilken kunde mildra hennes hjertas bittra känslor.

Lik en vansinnig irrade hon åtta dagar omkring i trädgårdarne. Meltin ville trösta henne; men hon stötte honom ifrån sig, och hennes själ tycktes

vara fullkomligt frånvarande. Slutligen nalkades hon honom en dag. I hennes ansigte läg et olyckshotande uttryck, som icke syntes passa til hennes unga anletsdrag. Jag är endast fjorton år gammal, fadé hon. Nu har jag et års tid låtit leda mig af edra råd. Jag är ännu et barn, men jag förgås af smårta. Ryck mig ur den afgrund, hvaruti ni har störtat mig. Säg mig, hvad skall jag göra, för at slippa dö? — "Älska den mannen, som tilber Er!" — Ni älskar? svarade Pauline. Det är omöjligt. Jag är orättvis, jag är otacksam, men jag känner afsky för Er. — "Blif min, och er olycka skall slutas. Hvad skall det väl blifva af Er? Ni har inga släktingar, inga vänner. Jag ensam kan leda Er genom mit råd, min sorgfällighet, och återkaffa Er verdens förlorade aktning. Jag älskar, jag känner Er, och vet at bedömma och förlåta Era fel. Om jag skiljer mig ifrån Er, så är ni återigen fullkomligt öfverlemnad åt Er klagan, Ert lidande; endast jag kan gifva Er någon förströelse, endast jag skall leda

Er, och kunna erfatta Er far, maka och älskare."

Meltin sökte förföra et hjerta, som mera af instinct än af eftertanka var upretadt mot lasten. Huru! sade Pauline til sig sjelf, skulle jag ej båra mera aktning för mig sjelf, än beklaga mig? Skulle jag ännu våga tänka på Theodor, sedan jag slitit alla de band, som fästade honom vid mig? De obefändiga, lättfinniga fruntimren känna icke den smärta som jag känner. Ni är lycklig, säger Meltin, men hvilken skam hvilar icke på Er! Hvad skall mit öde blifva! . . . Dessa betraktelser lysselfatte den sorgna Pauline. Hon närde sin förtviflan i ensamheten, och hennes tankar förvirrades nåstan. Af fruktan at förlora en eröfring, hotade Meltin at öfvergifva Pauline, och förskräckte henne för framtiden. Med all den konst, hvilken studerandet af fruntimren, och i synnerhet Pauline, bjöd honom, visste han at försätta henne i en så rådd, ångslig sinnesförfattning, at hon var på vägen at förlora både lif och förstånd. I detta ögon-

blick var hennes nederlag lätt. Men hvilken man skulle icke hafva skonadt det barn, som endast förtviflan lemnade i hans armar! Meltin var icke denne man. — Jag är således, sade Pauline ryfande åt honom, jag är således invigd åt förderfvet! Dessa låga varelsfer, på hvilka jag såg med föraktliga blickar, äro således mina likar? Det gifves då ingen återvåg til denna dygd, hvars namn var mig så dyrbart, fastän jag så litet kände henne? Vålan, småda öfver mit öde. Ni har lofvat, at skydda mig för förtviflan, det är allt hvad jag begär af Er. Jag kan ej mera göra något för mig sjelf, jag väntar allt af er. — Med dessa ord lemnade Pauline honom. Han var nästan orolig öfver sin feger, och som han icke ville göra sig några förebräelser deröfver, så vågade han icke at tänka derpå.

Åtta dagar gingo förbi, och Pauline stötte med afsky sin nya älskare ifrån sig. Samvetsoro var icke orsaken til detta upförande; ty Paulines själ

Själ var ännu för litet bildad för at
 kunna känna något sådant eller göra
 sig sjelf redo derför. Äfven så litet
 var denna ovilja grundad i någon för-
 trytelse öfver Meltins upförande. Pau-
 line hade störtat sig sjelf i afgrunden,
 åtminstone måste hon tro det, emedan
 hon ej kunde inse den list hvarigenom
 hon blef förd deruti. En oöfvervin-
 nelig afsky, hennes själs upror vid
 tanken på et val afstradt af förtviflan,
 hennes förbindelse at visa kärlek, ja til
 och med ålka den som hade rättighet
 at förakta den fallna, som sjelf ej
 i sin ömma kärlek finner någon ur-
 såkt för sit fel — allt detta verkade i
 Paulines hjerta den bittraste oro och
 ånger.

I denna belågenhet, då hon hvar-
 ken kunde önska eller hoppas något,
 seck hon den underrättelsen, at hennes
 man lidit skeppsbrott under sin åter-
 resa ifrån Jamaica. Hans testamente
 gjorde henne til arftagerska af en an-
 senlig förmögenhet. Hon skänkte in-
 gen enda tår åt en man, hvilken hon

Pauline

B

knappt hade känt; i hennes själ var ingen tilkonstlad känsla, ingen af dessa rörelser, hvilka man söker framkalla hos sig för att med godt samvete kunna visa dem för andra; men hon ryfste vid tanken på sin ungdom och på sitt oberoende. Nu förändrade Meltin sin plan, och glädde sig åt en händelse som visade honom en möjlighet att få ingå et fördelaktigt åktenskap med detta förtjusande fruntimmer. Den lätthet, hvarmed Paulines hjerta låt återföra sig till ädlare känslor, måste förvisva honom om att kunna förmå henne till denna förhindelse och öfvertyga henne att själfva hennes begångna fel gjorde det till en pligt för henne att gifva honom sin hand; och Pauline skulle också under sitt oroliga själstillstånd verkligen hafva skridit härtil, om ej en oförmodad händelse räddat henne ifrån denna olycka.

Theodor blef vid sin ankomst till Havre angripen af en håftig sjukdom. En Americanska som bodde i hans granne och som var en släktinge af Pauline, skötte honom under hans sjuk-

dom med den ömmaste forgfällighet, likväl utan at dermed kunna rädda hans lif. Dödens synbara annalkande förändrade hans sinnelag, och han började nu vid grafvens brådd at anse lifvet med en christelig filosofhes säkra blick. Rörd öfver Paulines öde talade han ofta om henne med denna aktningvärda fru, som medlidfamt satt vid hans sjukfång. Han afskildrade för henne sin räddares affigter och seder, han visade henne bref ifrån Pauline, och väckte derigenom hos henne det ömmaste deltagande för denna olyckliga. Fru von Verfeuil ägde en hög character, en kraftfull själ. Hon hade, tvärtemot sina anhöriges vilja, älskat Paulines far, och sedermera nödgats ingå en förbindelse, som väl gjorde henne olycklig, men ändock ej beröfvade henne styrka at med en hjertelik dygd upfylla sina pligter. Hon hade nu fyra år varit enka, var barnlös, rik och oberoende, och hade satt sig ned på en vid sjökusten belägen landtegendom. Hon for ofta til Havre för

at tjena sina landsmän, och sökte alltid uplysningar om Pauline, af det innerligaste deltagande för dottren af en man, hvilken hon ömt älskat, och hvars åtanka ännu fysfelfatte hennes fantaisie. Paulines fara rörde henne på det lifligaste. Hon var en af detta slags menniskor, för hvilka det onda synes vara en omöjlighet, och hon beslöt at skynda til Pauline och rädda henne. Theodor ålade henne i sin dödsstund omfonger om sin unga olyckliga vän, och fru Verfeuil anträdde straxt efter hans död refan til St. Domingo.

Hon feck här höra, at Pauline var blefven enka, och hoppades nu så mycket lättare kunna föra henne med sig til Frankrike. Hon kom til Paulines plantage på en stund, då Meltin, såsom hon visste, var gången til staden. Pauline kom i mycken förlägenhet vid detta besök, och trodde at den främmande kände alltsammans. Fru von Verfeuil började med at berätta henne Theodors död. En håftig smärta och en ström af tårar förrådde en rörelse, som härrörde åtminstone äfven

få mycket ifrån et oroligt samvete som ifrån en verkelig sorg. Theodor hade på sit yttersta skrifvit til henne et bref, hvaruti han upmuntrade henne at troget följa den aktningstvårda fruns råd som deltog i hennes omständigheter, och tillika befvor henne at för alltid undvika hans cousins sällskap. Några känslofulla uttryck och betraktelser, alstrade af ångren och moraliska känslor, slutade brefvet.

Fru von Verfeuil talade länge med Pauline, på hvilken detta samtal gjorde et obeskrifligt intryck; hennes unga själ utvecklade sig, och känslor som hittills varit dunkla och orediga, blefvo nu klara och bestämde. Pauline förstod det språk hon önskat få höra, redan innan hon kände det; hon såg nu framföre sig den väg hon sökt; hon fann hos fru von Verfeuil den character hvilken hon hittills hållit blott för et inbildningens foster, men hvaraf hon gjort sig en föreställning, utan at någonfin hafva funnit et exempel deraf. I det ögonblick då hon ville öfverlemnna sig

åt den första känsla af en ren sällhet,
 kom hon hastigt ihog det andra fel
 hvartil hon låtit hänföra sig. "Nej,
 nej! ropade hon och skiljde sig håstigt
 ifrån henne; jag förtjenar ej Ert delta-
 gande. Meltin har å nyo förfört mig
 olyckliga, och ingen ting kan uplysta
 mig ifrån denna förnedring. Jag kan
 på intet annat sätt utplåna min vanä-
 ra än dermed at jag gifver honom min
 hand. — "Hvilken villfarelse! sade fru
 von Verfeuil; Ni är ännu icke femton
 år gammal och vill dömma Er sjelf til
 giftermål med en man som Ni ej kan
 högakta? — Men jag förtjenar hela
 verdens förakt! ropade Pauline; blott
 han allena har ingen rättighet at stöta ifrån
 sig den olycka hvartil han är skulden. —
 "Ni är ännu så ung, Ert hjerta har få li-
 ten del i de felsteg hvartil man förledt Er,
 och Ni skulle kunna tro, at Era fel ej kun-
 na förbättras?" — Alldrig, alldrig! inföll
 Pauline; min vanära kan ej utplånas.
 — "Nej Pauline, i mina ögon är den-
 na vanära redan utplånad," svarade fru
 von Verfeuil; "jag besvär dig vid din
 fars skugga, hvars dygd skulle hafva

bevarat Dig för de snaror som man utfatt för Din ungdom — vid de ömma känslor som minnet af honom och åsynen af Dig väcka i mit hjerta — följ mig til en annan ort, låt en dygdig upfostran der skilja Dina barnaår ifrån Din ungdom, och jag är öfvertygad at jag skall komma Dig at glömma dessa olyckliga åren.”

Pauline blef villrådig. Åndteligen lofvade hon sin vän at följa henne. ”Meltin får ej veta det mindsta härom, sade fru von Verfeuil; upför Er ädelmodigt emot honom. Han beförjer Era angelägenheter, och må hädanefter fortfara dermed. Skrif til honom, men på et fått, at han må för alltid upgifva hoppet at återse Er. Han vet icke at jag bor på St. Domingo. Kom til mig i morgon under hans frånvaro, och så rese vi om et par dagar, och sedan har Ni för alltid öfvervunnit Er smårta och Er vanåra.”

Pauline samtyckte til allt, och tillbragte dagen med förnöjelse. Hon hade ännu ej nog eftertänksamhet för at

kunna inse all den smårta som minnet af hennes fel kunde medföra; allt syntes henne åter godtgjort. Hon darade vid Meltins åsyn, föregaf sig hafva en svår hufvudvärk, och undvek hårigenom at förstålla sig. Följande morgonen skyndade hon sig til sin ädla vålgörerska, som utropade: "jag tackar Dig, gode Gud! nu är hon Din!"

Efter en lycklig resa kommo de snart til fru von Verfeuil's täcka landegendom, som låg blott en mil ifrån Havre. Hafvet på ena sidan och en tät skog på den andra, gjorde denna trakten allvarsam och dyster. Här återfann Pauline sin faders bild, och här lyckades det fru von Verfeuil at småningom bilda sin unga väns själ och uplyfta hennes sinne. Hennes samtal med henne innehöllo ingen strång moral; hon skonade et hjerta, hvilket hon ej ville plåga med någon samvetsoro. Pauline förlorade allt mer och mer sin glädtighet. Ju fastare fru von Verfeuil's ädla grundfattfer inpräglade sig i hennes själ, med desto större afsky ansåg hon sin framflutna tefnad, och hennes älska

vårda upfostrerska anfåg nödigt at framställa sin våns fordna fel i et mildare ljus. Om Pauline med henne läste någon bok der fråga var om dygd och rena grundfattser, så steg hon ofta häftigt up och sprang ut i skogen, der fru von Verfeuil, då hon kom efter henne, såg henne fukta marken med sina tårar. Förgåfves bemödade sig den deltagande vännen at uplyfta denna af samvetsqual nedtryckta själen.

Pauline var bettåndigt fysselfatt, och syntes vara lycklig blott då, när hon feck tillfälle at visa sin vän någon liten tjenst — när hon i hennes namn feck upfylla välgörenhetens pligter, hvilka blefvo för henne så mycket ljufvare som hon dertil alltid lade sina egna vålgärningar; men blott et enda ord, som påminte henne om America, kunde åter bringa henne til förtviflan. Fru von Verfeuil ville en gång tala med henne om hennes ungdomsår, om kärlekens sällhet, om behofvet af at finna kärlek. Pauline ryfte vid denna tank. Hvad! sade hon, skall jag up-

täcka eller dölja min vanära för den man som jag skulle välja? nej håldre dö! — Hon sade desfa orden med et eftertryck, och var en lång stund der-
 efter så häftigt uprörd, at fru von Verfeuil måste snarare söka at skingra än befegra desfa sorgliga föreställningar. Vi-
 da skilljd ifrån at med sådan stränghet dömma henne, hade denna ädla fru blott för affigt at borrtgifva henne, och begrafva det sista året af Paulines barn-
 dom i en evig glömska, och Paulines nya lefnadsställning gynnade denna henn-
 es plan.

Själstyrka och rena grundfättser hade följt fru von Verfeuil under hela hennes lefnadsbana; men hennes unga våns öfverdrifna grannligheten syntes hennes snarare vara et oförstånd än någon verkelig dygd. Hennes vanliga inflytande på Pauline var i denna punkten alldeles fruktlöst. Det hade lyckats henne at återföra sin vän på årens väg, hvilken hon sjelf alldrig öfvergifvit; men Pauline öfverlemnade sig för mycket at sit samvetsqual och ärgrens känslor.

Så framflöto fyra år, utan at fru von Verfeuil kunde förmå henne at följa sig til Havre. Åsynen af karlar förskräckte henne, och blott i läsning och sin våns fällskap fann hon tilfredsställelse. Hon förvärfvade sig kunskaper och mångfalldig själsodling. Hennes skönhet upblommade starkare under enslighetens lugn, och när Pauline nu var nitton år gammal, kunde man anse henne för en af de fullkomligaste ibland sit kön. Et visst blygsamt, tankfullt utseende gaf hennes ansigte et slags svärmiskt uttryck. En förvånande öfverraskning var den första känsla som hennes åsyn väckte.

En dag hade hon efter vanligheten vågrat at göra fru von Verfeuil fällskap til Havre; men underrättelsen at hennes vän insjuknat i en feber, försatte henne i en oro som förmådde henne at genast afresa. Vid hennes ankomst til Havre, var den sjuka redan bättre. Pauline ville då straxt resa tillbaka, och lät ej utan möda qvarhålla sig igenom fru von Verfeuils böner. Så snart främmande kom, inneslöt hon

fig i sin kamare. Hennes vän gjorde henne vänliga förebräelser häröfver, och talade om det deltagande och nyfikenhet, som Paulines uppförande hade väckt hos Grefve Edvard von Cerney, Öfverste vid et Dragon-Regemente, hvilket låg i Havre. Hon talte med liflig entusiasm om denna unga mannen. Pauline gaf ej mycken upmärksamhet derpå; men hon låmpade sig efter sin väns vilja, och följde henne dagen derefter på en fest, til hvilken Grefven hade bjudit dem. En hop fruntimmer skyndade på de offentliga promenaderna. Alla tyckte om Grefven, emedan han ej gaf företräde åt någon. Endast tjugufem år gammal lefde han nästan alltid ensam. Läsning var hans favoritnöje. Uttrycket af hans ansigte förrådde mera än hans uppförande, at han ågde en retlig känsla. Vänskap och kärlek fysfelfatte honom icke; endast genom välvilja och godhet tycktes man kunna knyta et band med honom. Så skildrade fru von Verfeuil den unga mannen, under det hon promenerade med Pauline på Esplanaden.

Hon märkte icke, at alla ynglingar i staden följde Pauline, och med det utropet: ack hvad hon är vacker! trängde sig så omkring henne, at hon sluteligen började ledsna. "Hvarföre har Ni fört mig hit?" sade Pauline med en liflig rörelse til sin vän; "det der sade man mig äfven på St. Domingo. Jag kan icke utan rysning höra det."

Trångseln blef starkare, och Pauline var så bekymrad, så förskräckt, at hon knappt kunde hålla sig uppe, då Grefven öppnade sig våg genom folkhopen. Han märkte hennes förvirring och räckte henne handen för at föra henne in i et nära beläget hus. Det är kanske den första gång i världen som offer af detta slag ingifva förskräckelse, sade han til henne; men om Ni alldeles vill undandraga Er beundran, så tillåt mig föreslå Er at stiga up på dessa trappsteg, från hvilka vakten afhåller trångseln.

Pauline svarade blott med en nigning. Ännu efter fyra i djup enslighet framledda år, efter så många smär-

tande erinringar, darrade hon vid karlarnes åsyn, och geck med fru von Verfeuil til de sittfållen, som man hade inrättat. Då hon återvunnit något lugn, kunde hon icke afhålla sig ifrån at beundra Grefve Edvard. Fin känsla och djerfhet voro med talande drag skildrade på hans sköna ansigte. Blekheten på hans ansigte upvåkade deltagande. Mod och stolthet lågo i hans blickar. Hans anletsdrag voro talande, men hans blonda hår, hans hy, hans långa ögonbryn mildrade uttrycket af hans krigiska oförskräckthet genom sagtnod och blygsamhet. Med den finaste värdighet commenderade han en hel timme sina Dragoner, och få ofta han red förbi Pauline, hälsade han henne med denna vördnadsfullhet som forntidens Riddare plågade iakttaga. I det ögonblicket, då han ville sluta den krigiska leken, hörde han skriket af en Dragon, hvilken blifvit kullriden af en del af hans Regemente. Likigt rörd glömde Grefven den fara för hvilken han sjelf utfatte sig. Då han vände om, blef han sjelf nedstörtad af de

framträngande ryttarene, och försvann
ibland hästarna.

Häftigt förskräckt skyndade fru von
Verfeuil fram. Pauline intogs af en
ännu lifligare känsla, och mistrogen
emot sig sjelf följde hon med långsam-
ma steg sin vän, under det hennes
hjerta skyndade framföre henne. Ryt-
tarene hade i besörtningen stigit af sina
hästar. Den, för hvilken Eduard ut-
fatt sig sjelf i fara, var blott lindrigt
färad, och råkade i förtvislan öfver sin
ädle Öfverstes olycka. Eduard var u-
tan fansning; ett tämeligen håftigt slag,
som hade träffat hans bröst, tycktes vil-
ja qväfva hans andedrågt. Man bar
honom in i fru von Verfeuils hus, der
han bodde. Sedan Fältskärerne under-
sökt hans tillstånd, gingo de ut för at
tilfredsställa Soldaterne hvilka skockade
sig utanföre dörren. Pauline malkades
dem för att fråga dem. Hon vågade
icke framföra ett enda ord, men hen-
nes ansigte uttryckte så lifligt hvad hon
ville säga, at man svarade henne utan
at afvakta hennes fråga. Blesfuren är
rätt farlig, sade man; men man bör

hoppas at genom forgfällig skötsel kunna rådda honom. — Detta svar förfätkte Pauline i djupa tankar, hvilka för några ögonblick hindrade henne från at märka at hon stod ensam ibland en mängd Officerare; men knappt hade hon åter hämtat sig, förrän hon skyndade sig in i sin kamare. Nu började hon ryfa för det deltagande hon kände. Med det mistroende mot sig sjelf, hvilket erinran af hennes första förseelser ännu underhöll hos henne, var hon mycket räddare än en fru af kländerlös dygd. Hon nekade sig sjelf at fråga efter Grefvens tillstånd, och tilbragte fem timmar i en onödigg oro, förorsakad af hennes öfverdrifna orolighet. Ändteligen nedkallades hon af sin vän, hvilken icke hade lemnat Grefven. Fru von Verseuil gjorde henne förebräelser då hon kom ned, och sade henne, at Grefven, så snart han återfått sin sansning, hade beklagat sig öfver hennes liknöjdhet. "Ni måste följa mig til honom," tillade hon; "alla Damer i staden besöka honom."

nom. Man skulle tadla Er, bästa Pauline, om Ni ensam undandrog Er denna höflighet.”

Utan at svara, följde Pauline darande sin vän. Edvard var ganska förändrad, och man kunde icke utan rörelse se honom. Alla fruntimmer betydade det med fanningens öfverdrifna drag; men Edvard besvarade blott med höfligheter alla yttranden af deras deltagande. Men huru lifligt rördes han ej af Paulines åsyn! Han visade mot henne mera vördnad och mindre klöd, men hon svarade med så stor förbehållsamhet, at han icke vågade säga något mer. Pauline kunde ej aflågsna sig förr, än hennes vän. Hon talte knappt et ord, och alla fruntimmerna kommo öfverens derom, at det felades denna sköna varelse fundt förstånd. Så snart Pauline lemnade rummet, yttrade man med hög röst denna mening. Edvard stridde med värma deremot, och inlät sig i yttranden öfver den kvinliga blygsamheten, hvilka Damerne funno mindre artiga.

Pauline

C

Oaktadt sit motstånd måste hon ändå lyda fru von Verseuil och hvarje dag tilbringa några timmar hos Edvard. Hans tillstånd var farligt, man fruktade, at det häftiga slaget färat hans bröst. Huru naturligt är det icke at älska den, som man fruktar at förlora, huru naturligt åtminstone är det icke, at i en sådan belågenhet snarare känna det deltagande, som han ingifver! Den sorgfällighet vi helge at et dyrkadt föremål, förenar ofs få fast vid det samma, och det blir ofs få nödvändigt, när det behöfver vårt deltagande. Paulines känslor yttrade sig genom hennes ansigtes uttryck; inga ord, ingen rörelse förrådde dem, och hennes fasta beslut beherrskade allt hvad som berodde af henne.

I tyfhet betraktade hon Edvard och kunde icke annat än skänka honom sin aktning och beundran. Han ägde en stark fjäl, och blott svärmeriet för det goda förrådde ännu hans ungdom. Hans förstånd var fint, men hans hjerta kände kanske för lifligt. Han utmärkte sig genom en ovanlig

stränghet i veder. Hans far, en man af strång dygd, hade upfostrat honom. Edvard, som för två år sedan hade förlorat honom, behöll så mycken vördnad för hans tänkesätt och grundfattser, at striden mot de föremål som visade sig för honom i världen, endast befästade honom deruti. Åtanken på hans far gjorde honom äfven så trogen sina grundfattser, som hans medfödda fasta character. Han var ej motbudande, hvarken igenom för strängt bedömande eller genom et pedantiskt upförande; men han ägde en så liflig och säker känsla för fullkomligheten, at han småningom skiljde sig ifrån alla sina vänner, emedan de icke förstodo honom. Han trodde alltid at han älskade dem, när det gälde at visa dem några tjenster; men dessa känslor gjorde ej honom själf lycklig. Han hade afslagit de fördelaktigaste förbindelser, emedan han icke fann något fruntimmer, som liknade det ideal af skönhet och dygd, hvilket hans inbildningskraft hade tillskapat och hans själ sökte.

Pauline betraktade honom med förundran. Men när Edvard i tyfthet beundrade hennes återhållsamhet, hennes sedighet, och talte med henne om fruntimmernas dygd och blygsamhet; när han lät henne förstå, at han blott för et så fullkomligt väsende, som hon var, kunde finna kärlek, när han med nöje uprepade, at et qvinnohjerta, som en gång känt kärleken, icke mer förtjenste samma dyrkan, åtminstone icke mer samma vördnadsfulla känsla, som tilhörde den okonstlade oskulden; då aflågsnade sig Pauline ofta för at dölja sina tårar. Hon älskade Edvard derföre icke mindre; hennes känslor öfverensstämde med hennes tänkesätt, ehuru mycket hon ock tadlade sit fordna upförande. Hvar dag gaf henne nya skäl at älska Edvard, nya orsaker at fly honom. Hon hade alldrig förr känt hvad hon nu kände för honom. Huru kan denna ömma kärlek, som förenar hela vårt väsende med den älskade, som helgar hvarje känsla åt honom, förliknas med en förvirrad fantasiers qual. som skyndar emot lyckan, tror

fig finna den i det första föremål som framställer sig, och sedan förbindelsen hastigt flytt, förgåfves söker förlånga denna villa? Pauline låste i sitt hjerta, och kände styrkan af den passion, som beherrskade henne; men hon hade så fast föresatt sig at söka segra öfver sig sjelf, at icke en gång fru von Verfeuil hade den mindsta aning om sin våns tillstånd.

Rådd och darrande vågade icke Edvard yttra et enda ord til det ålskade föremålet. Pauline talte okonstladt med honom om likgiltiga saker, och hans själ fann nöje i desfa samtal, hvilka syntes eldas af et lifligare intresse; men så snart Grefven ville vidröra den punkten, hvaröfver hans hjerta så gärna ville tala, tvingade honom Paulines kalla blick til tyftnad.

Två månader förflöto utan at Edvard tillfrisknade. Läkarene föreskrefvo honom at njuta landtluften, och fru von Verfeuil tilbåd honom at bo på sitt landt gods. I sin lifliga önskan at förena Pauline med Edvard, gynnades

hon af de kånstor, som hemligen intagit hennes unga väns hjerta. Pauline förklarade sig misnöjd öfver det tilbud fru von Verseuil gjort Grefven, och hennes förebråelser, hvilka hon yttrade mera lifligt ån som syntes öfverensstämma med hennes caractere, förmädd fru von Verseuil at beklaga sig öfver Paulines otacksamhet emot den, som endast önskade hennes lycka, hvilken hon trodde sig grunda genom Paulines förbindelse med Grefven. Det smårtade Pauline, at hon ådragit sig sin väns misnöje, och djupt rörd och under tårar, sönk hon ned för hennes fötter. O, har Ni glömt hvem jag är? ropade hon; hvilken ovärdig skänk vill Ni gifva en man, som är Er så dyrbar? — "Grymma!" sade fru von Verseuil, "har jag icke rätt at bedömma Dig? har jag icke bildat Din själ? jag vet at den är Edvard fullkomligt värdig." — O, så slit då äfven ur mit hjerta desla erinringar, som förnedra mig! laga få at jag blir draglig för mina egna ögon, då kanske skall jag tro mig förtjena andras goda tanka. Ja, hvar-

före skulle jag dölja det för Er? min själ har aldrig skapat sig en ådlare bild, än jag finner hos Edvard; men jag känner för väl mit eget låga värde för at anse mig värd honom. Det skulle blifva mig för svårt at för hans dygdiga hjerta yppa mit skamliga förhållande. Jag är dömd til det eviga qual at känna en böjelse, som jag icke förtjenar ingifva. Den nya känsla som intagit mig, har blott gjort min ånger smärtefullare, men icke väckt något nytt hopp i mit hjerta.

I samma ögonblick fru von Verfeuil ville svara, inträdde Edvard. Han såg at Pauline hade gråtit, och gick hastigt fram til henne. Hon betäckte sit ansigte, då han fattade hennes hand, och två gånger med liflig rörelse uttalte hennes namn. Alldrig! alldrig! sade hon, och skyndade sig ur rummet.

Edvard såg orörlig efter henne. Fru von Verfeuil bemödade sig at ställa honom tilfreds, och sökte at förklara den besynnerliga rörelse, hvartil

han sjelf var vittne, såsom härrörande ifrån Paulines blygsamhet, och ifrån hennes fruktan för en ny förbindelse. Det lyckades henne at återlifva hans hopp.

Alla tre reste ut på landet. Edvard och Pauline sågo hvarandra beständigt, och bågge kände med hvar dag, at deras passion tilväxte; men Paulines motstånd syntes ökas i samma mån som hennes beundran öfver Edvard tiltog. Denna obegripliga hemlighet gjorde honom förtviflad. Han bad fru von Verfeuil upptäcka det för honom, men hennes obestämde svar voro ej tilfredsställande för honom. En dag gick hon ut at spattföra med honom. Hon hörde hans loftal öfver Paulines rena hjerta, öfver hennes blygsamma upförande, och vågade ändtelligt framställa den frågan, om han äfven höll det för möjligt at älska et fruntimmer, hvilken med ånger pliktat för sina ungdomsförseelser.

"För Gud och människor må alla hennes förseelser vara utplånade, svårade Edvard; men blott i älskarens el-

ler makans ögon kunna de alldrig åter
 godtgöras. Jag besvarar icke denna frå-
 ga som moralist, ty om den betraktas
 ifrån denna allmänna synpunkt, måste
 man med estergifvenhet afgöra den;
 men som en man af känsla, som en
 man, hvilken förgudar det älskade fö-
 remålet, säger jag utan omsvep, at
 man icke kan finna någon lycka med
 en maka, hvars erinringar icke äro re-
 na. Hon måste vara orolig öfver den
 den tanken, som hennes älskare kan
 hyfa om henne; men han måste frukta
 at säga et ord, hvilket kunde föröd-
 mjuka henne, och detta ömsesidiga mis-
 troende låter dem bågge känna, at de
 äro två. Blott då, när det icke kän-
 ner sig sjelft, har kvinnohjertat de full-
 komligaste känslor; men sådana kän-
 slor, som det återfinner, rörelser som
 det återkallar, äro icke mer så lifliga.
 Om et gift fruntimmer, oaktadt sina
 förseelser, älskar för första gången, så
 var hennes hjerta förvisnad, innan man
 ännu rörde vid det. Om hon förr känt
 kärleken, så jämnför hon alltid sina

nuvarande känslor med de förlorade; hennes känslor blifva genom erinran af det förflutna retligare och lifligare. Och et fruntimmer, som valt för andra gången, vet hon icke af erfarenheten, at man kan uphöra at älska! det gifves ingen sann kärlek mer, så snart man känner detta."

Hvad Ni är fräng och orättvis! svarade fru von Verfeuil. Huru! tror Ni då icke, at ångren kan rena et hjerta? Ni känner icke at et fruntimmer, som blef olyckligt genom sina första förvillelser, hyser lifligare känslor för den mannen, som förlåter henne; at i hennes hjerta alla tacksamhetens känslor förena sig med kärleken til den, hvilken hon tror sig hafva at tacka för hela sit lif? och gifves det icke förseelser, i hvilka hjertat tager så liten del, hvilka genom omständigheterna blifva så ursåktade, at man snarare bör kalla dem olycka än fel?

"Det kan väl vara," svarade Edward;" men jag vill häldre förena mig med den som jag beundrar, än med den, hvilken jag förlåter. Ingen ting

är lifligare hos mig än denna känsla. Hade jag en fru, hvilken ägde alla Paulines behag utan at likväl alltid hafva ägt hennes dygder, få skulle jag förgås af smärta, men ändock skilja mig ifrån henne; icke för min skull, utan för hennes; kanske icke för det hon felat, utan för det at jag visste deraf och för det hon måste känna sig olycklig och förödmjukad genom mit ädelmod emot henne."

Desa sista ord fängslade fru von Verseuils upmärksamhet så mycket mer som de tycktes befästa hennes affigt. Hennes själ var ur stånd at hyfa någon oädel känsla; men hon ville för hvad pris som häldst i verlden förena Pauline med Edvard, och denna passionsfulla önskan missledde henne.

Edvard visade sig så öm, talte med så mycken styrka om sin kärlek, med en så dyster förtviflan om sin olycka, at den rörda Pauline var på vägen at för honom upptäcka sin hemlighet. Förgäfves sökte hon at låta honom gisfa dertil, förgäfves sade hon stundom, at et oöfvervinnerligt hinder

skiljde henne ifrån honom, och at hon icke var värd honom. Han hyste en så brinnande kärlek til henne, Paulines character var så fullkomlig, hennes upförande så ostraffligt, at ingenting kunde i Edwards själ upväcka någon misstanke. Han berömde henne ofta med en enthusiasm, som krosfode hennes hjerta, och derigenom tilbakahöll den sorgliga upptäckt, hvartil Pauline nästan redan var beredd. Sluteligen vände hon sig en dag til fru von Verfeuil, och afskildrade för denna väns sin kärlek til Edvard. "Jag har intet annat val," sade hon, "jag måste bekänna för honom min skam, eller för alltid glömma min kärlek. Jag kan icke längre se honom, jag kan icke längre nära i hans själ en känsla, som skulle göra honom olycklig. Jag själf måste skilja mig ifrån den ålskade mannen, eller gifva honom styrka at slita sig lös, om jag visar mig för honom, icke som jag är, utan som jag har förtjent at blifva bedömd.

Förskräckt öfver desfa ord, berättade fru von Verfeuil en del af sit sam-

tal med Edvard, och hon förstod at göra sit inslytande på Pauline, ja til och med det värde som denna sednare satte på Edwards kärlek, på den känslan som hon fruktade at förlora tillika med hans aktning, så gällande, at det lyckades henne at vinna sin väns förtroende. Hon skildrade för henne med eftertryck Edwards stränga character, hon bedyrade för henne, at han sjelf uttryckligt nog sagt, at han icke ville känna sin älskarinnas felfteg, och medan hon befastade de känslor af en orolig blygsel, som hittils hållit Pauline tillbaka, erhöll hon af henne det löftet at bevara sin olyckliga hemlighet. Men hon förblef oryggligt vid den föresatts at förnä Grefven at aflågsna sig och för alltid undvika henne. Förgåfves bad hennes moderliga vän, hvilken hon hade at tacka för mer än sit lif, at hon skulle låta bli detta. Hon sökte up Edvard, och ur stånd at länge göra våld på sig, sade hon honom utan skoningshet, utan den mindsta förberedelse, at han skulle afresa och alldrig mer återse henne.

Edvard föll fanlös ned, då han hörde desfa orden. Förskräckelsen vid denna åsyn var nära at döda Pauline. Hon ropade på hjälp, hon gaf Edvard de ömaste namn. Hennes brinnande kärlek, hennes förtviflan för-rådde sig i de qväfda ofammanhängande ord, hvilka i detta smärtans ögonblick undföllu henne. Fru von Verfeuil skyndade til henne. Edvard upvaknade åter. Pauline geck nu tillfredställd sin väg, och fru von Verfeuil, som på några dagar varit de bågge älskandes tolk, fökte förgäfves at ändra sin väns förefatts. Edvard lät sluteligen fåga henne, at han följande dagen skulle afresa. Pauline frågade fru von Verfeuil, med hvad ton han utfagt detta förskräckliga beslut.

”Med en fast och smärtefull ton, det är allt hvad jag har märkt;” svarade fru von Verfeuil. Ni gör både honom och mig olycklig. Nej Pauline, *detta* är icke dygd.” Med desfa förebräeller aflågsnade hon sig, och lemnade Pauline at sina betraktelser.

En mild afton följde på en vacker dag. Pauline tog sin harpa, på hvilken hon så ofta spelat för sin älskare. I den förhoppning, at händelsen kanske skulle föra honom under hennes fönster, sjöng hon en visa, hvaruti hennes hemlighet och den smärtande känslan öfver hennes öde tydligt förträdde sig. Då hon slutat, lyssnade hon några ögonblick, men märkte ingen ting. De tillfällen, som hade kunnat gifva anledning til en förklaring imellan henne och hennes älskare, syntes fly henne, och det felades henne mod at söka något tillfälle. Hon hade af fruktan at möta honom, icke gått ned; men Edvard ville afresa just denna natten, han skulle icke återse henne, han kunde hålla henne för otacksam, för känslolös. Ånger och förrebråelser upvaknade i hennes själ, och hon kunde icke mer öfvervinna behovet at ännu en gång se den så innerligt älskade. Hon gick först ned i trädgården. Händelsen skulle, som hon hoppades, gynna henne. Slutligen nalkades hon hafsstranden. Förlorad i

drömmar, betraktade hon den förflutna tidens oföränderliga bild, och framtidens förskräckande tafla, och hennes bedröfvade själ uplyfte sig til himmelen, hvars förlåtelse var det enda som kunde utplåna alla hennes smärtande erinringar.

Gömd i en buske hörde hon et bulder. Hon såg up på den klippan, som skjöt fram i hafvet, och såg sin älskare ligga på knä med utslaget hår, i förtviflans hela ställning. Hon gisfode genast hvad hans afsigt var, och af fruktan at förlora de få ögonblicken, ropade hon högt: ack, håll, håll Edvard! — Han hörde hennes röst, han steg up och blef varse Pauline, som var i begrep at skynda sig up til honom. Nalkas mig ej! ropade han, eller ock störtar jag mig genast i denna afgrund, för at för alltid undfly Er! — Förskräckt vågade Pauline icke gå längre. Hon föll gråtande ned på sina knän. Edvard! ropade hon; vid den kärlek, som jag hyfer för Dig. . . . "Kärlek!" svarade han; "hat, vill Du säga, grymma!"

ma!" — Kom ned, kom hit til mig, fæde Pauline åter. — "Nej, nej!" fæde han urfinnig och tillade med en förskräcklig rörelse: "Du skall hafva den glädjen. . . ."

Jag är Din! ropade Pauline; jag är Din maka! . . . Hon kunde icke fåga mer, men Edvard hade förstått henne. "Vålan", fæde han, "bedrag mig icke. Svår vid Gud, i åsynen af detta haf, som ville öppna mig en tilflyktsort, svår mig, at Du ålskar mig, at vårt öde i morgon för evigt skall förenas."

Jag svår det! svarade Pauline, och hennes fansning försvann, då hon utfæde desfa orden. Förskräckelsen hade för några ögonblick fånglat hennes själ, men nu, då hon åter var lugnare, nu felades den olyckliga styrka at uthårda lifvet. Edvard var drucken i känslan af sin lycka, kanske också rörd af den tanken at hafva sett döden så nära i ansigtet. Nästan utom sig förde han sin ålskade til slottet, och tänkte icke på, för hvilken fara hennes til-

Pauline

D

stånd utfatte henne; han trodde, at hon hörde, at hon svarade honom. Fru von Verfeuil ryckte honom ur denna förskräckliga sinnesyrfel genom den hjälp hvilken hon ville gifva Pauline. Så snart den ålskade åter upvaknade, skyndade Edvard förtjust til Havre för at bestyra om allt til brölloppet, som skulle hållas följande dagen.

Fru von Verfeuil blef kvar hos sin vän. Hon föreställde henne eftertryckligt, at Edvard skulle för andra gången råka i förtviflans afgrund, om han nu skulle möta något hinder för sin förbindelse. Rörd af den förfärliga syn, hvartil hon varit vittne, hade Pauline ännu icke fullkomligt återfått sin fansning. Tanken på den höga lycka, hvilken hon väntade sig, känslan at hon skulle begå et fel, förtade henne i en själsförvirring, hvares följder icke kunde förutses eller bedömmas.

Edvard kom tillbaka. Pauline talte intet ord. Han var orolig öfver sin lycka, emedan han såg at han tiltvungit sig den; men han ville icke tillstå det för sig sjelf, och sade blott några

osammanhängande ord, utan at dervid
 ens tänka på Paulines tillstånd. Fru von
 Verfeuil lemnade icke rummet, och
 hindrade således Pauline ifrån hvarje
 förhastadt uttryck. Det var, likasom
 Edvard skulle hafva förenat sig med
 fru von Verfeuil, för at för Pauline be-
 kräfta detsamma som hon hade hört af
 sin vän. Ännu syntes hans bekymmer
 icke vara fullkomligt försvundna, ty
 han uprepade ofta, at utan fara för
 hans lif ingen ting kunde i närvarande
 belågenhet förändras; at han alldrig
 hade kunnat hvad han nu kände, och
 at han för första gången öfvertygade sig
 at det gäfvos ögonblick i lifvet, då
 man förlorade allt herravälde öfver sig
 sjelf. Om Pauline ville tala, så afbröt
 han henne, af fruktan at få höra blott
 et enda ord, hvilket kunde störa den
 stillhetskänsla, hvilken han endast få
 ögonblick njutit.

Edvard och Pauline hade intet ö-
 gonblick varit allena, då ändteligen
 prästen, hvilken, som man trodde, var
 dikt kallad först til följande dagen, infann

fig redan samma afton. Pauline utfäde den eden, hvori hennes hjerta så mycket instämde, med darrande röst, såsom et olyckligt slagtoffer. Om icke Edvard, under alla yttranden af hennes smårta, erhållit så många förfäkringar af hennes kärlek, så skulle det bekymmer som hon förråde, hindrat honom ifrån at taga hennes hand; men vifs om hennes kärlek, tillskref han hennes förskräckliga tilstånd blott blygsamheten och et underligt lynne. Fru von Verfeuil styrkte honom i denna tanke, och känslan af hans fällhet gjorde det öfriga.

Så snart den högtidliga handlingen var slutad, tog fru von Verfeuil Pauline affides. Jag behöfver väl icke fåga Er, sade hon, at Ni skulle göra Er skyldig til det straffvårdaste brott, om Ni skulle upptäcka Er hemlighet för Er man. Ni skulle för alltid störa hans lugn, och han skulle med rätta kunna göra Er den förebråelsen, at Ni til hans olycka hade dolt och sedan upptäckt en hemlighet.

"Ack ja, det är sannt," ropade Pauline, "det första felet drager nödvändigt det andra efter sig. Ni allena har förledt mig, Ni allena förer den straffvärda Pauline til brott och för-
tviflan."

Grymma! sade fru von Verseuil med gråtande öga: gjorde jag då orätt deruti, at jag i glömskan begrafde en hemlighet, från hvilken tid och haf skilja ofs? en hemlighet, hvilken Du ensam kan upptäcka för Din man, som til och med skulle förbanna denna olyckliga upptäckt? äro desfa förebräelser den belöning, hvilken jag borde vänta mig för min ömhet? — "Ack, förlåt mig; min moderliga, min dyra vän!" ropade Pauline; ja, min lott är kastad. Mätte han bli lycklig! mätte Ni alldrig ångra hvad Ni har gjort för mig!"

Edvard inträdde, då Pauline hade sagt desfa orden. Han feck just nu et ämbetsbref, som nödgade honom at för några dagar resa til Paris. Pauline skulle göra honom sällskap; men hon

bad honom entråget at få kvarblifva i sin ensamhet; hon påminte honom hans egna önsknningar, hans löfte, och erhöll hans samtycke.

De första dagarne af detta nya giftermål liknade icke början af den lyckligaste förbindelse på jorden, när kärleken knutit den. Pauline förrådde en sorg, en blygsel, en trångtan och en fruktan at tala, som måste förefalla hennes man besynnerlig; men han anfåg detta blott för en verkan af hennes blygsamhet. Paulines smärta vid hans afresa och hennes ifriga önskan at få lefva i ensamheten, allt stillade hans bekymmer. Två månader var han frånvarande. Fru von Verseuil sönderref under denna tiden flere bref ifrån Pauline til Edvard, hvilka innehöllo bekännelsen om hennes förseelser. Men knappt kände Pauline at hon var hafvande, förrän hennes ovifshet tog en ånda, och hennes beslut blef fast. Hon kände, at hennes man nu mera icke kunde öfvergifva henne, hon kände behöfvat af at allt mer och mer förena honom genom barnet vid modren, och

genom modren vid barnet. Tilfredsställd af tanken på sina pligter, blef hon mindre plågad af sin hemlighet.

Edvard kom tillbaka, och njöt i förhand fadersglädjens fällhet. Ifrån det ögonblicket, då Pauline skänkte honom en son, blef hon verkligen lycklig. Hon kvåfde den smärtfulla ångrens rörelser, för at helt och hållet fysfåta sig med sin man, sit barn och sin vän; hon fökte forgfälligt at undvika hvarje samtal, som kunde i hennes minne återkalla den första tiden af hennes ågtenskap; och om desfa erinringar ännu kostade henne någratårar, så öfvertygade hon sig, at hon genom sit lidande rikeligen erlagt den gård som menskligheten är skyldig olyckan.

Huru grymt skulle icke hennes vilja föras! Edvard hade en dag rest til Havre, och kom sednare tillbaka, än han hade lofvat. Pauline gick honom til mötes. Hon märkte i hans ansigte en ganska synbar förändring. Han ville neka dertil, men förrådde sig derigenom destomera för henne, och hans

rörelse var i detta ögonblick så liflig, at han icke mer kunde tvinga sig fjelf. På et helt års tid han icke dolt en enda rörelse i sit hjerta för henne. Det må vara, om Du så vill, sade han ändteligen. Du blir kanske missnöjd öfver at jag yttrar harm då jag borde visa förakt. Min kärlek til Dig, min känsla för Din ära, äro min ursäkt. Jag spisade i dag middag hos en Köpman, som Du känner. En man, som i går ankommit från St. Domingo, var med i sällskapet. Talet föll på fruntimmernas skönhet, och en ung Officer sade, at fru von Verfeuils pupill var den vackraste han någonsin sett. "Huru!" sade främlingen: "Pauline von Herrcourt, herr von Valvilles enka?" "Då Officern bejakade denna fråga, fortfor främlingen: "ack, jag har känt henne ganska väl! Hvad Ni fåger, är fannt, men om Paulines karakter utbildat sig äfvenså väl som hennes anletsdrag, så måste hon nu vara litet eldig. Då hon i sit fjortonde år afreste från St. Domingo, hade hon redan haft tvänne älskare. Jag tror, at hon sedan bemödat sig at öfvervinna des-

sa stränga grundfattser." Jag var i det håstigaste raseri, fortfor Edvard. Man ville fåga åt främlingen, hvilket bånd förenade oss. Jag begärte tyfmad. Han bestyrkte sin förskräckliga smädelse, och til och med, då han sluteligen märkte sin oförfigtighet, kunde icke en gång det förakt hvarmed jag bemötte honom, bringa honom at återtaga hvad han sagt. Han heter Meltin.

En dödsblekhet betäckte Paulines ansigte, då Edvard slutade; hennes kropp darrade, och hon var så håstigt rörd at hon icke kunde framföra et enda ord. Halft förvånad, halft förskräckt, såg Edvard på henne. Var det missnöje, var det en annan känsla, som bandt Paulines tunga? Skulle denna hemlighet, som så länge afhållit henne ifrån at gifva Edvard sin hand, skulle desfa så ofta uprepade yttranden, hvari han förr icke funnit någon betydelse, ändock hafva haft en annan betydelse? Et förfärligt ljus utbredde sig öfver det förslutna, och öfverdrog framtiden med mörka färger. Bägge förblefvo några minuter i denna förskräckliga belägen-

het. Edvard fruktade et ögonblick, at Pauline skulle misstänka at han icke eftertryckligt nog straffat denna bittra förolämpning, och at denna känsla som hon icke vågade yttra, vore orsaken til denna tyftnad. "Jag skall i morgon återse honom, den usle smådaren," sade han. — Desfa ord, hvilka Pauline alltför väl förstod, gäfvo henne styrka at tala. Nej, ropade hon, Du skall icke återse honom. Han är ingen smådare, han har sagt sanningen. Han sjelf är et af de föremål, hvars val vanhedrar mig; den andra har dött här. Jag har dolt för Dig min skymf, för at bibehålla Din aktning. Det är billigt at jag förlorar den; jag vore lycklig om jag icke öfverlefdes denna förlust. Ack! om min kärlek til Dig förvärfvat mig Ditt medlidande, få sluta den förskräckliga strid, til hvilken jag är en ovärdig orsak. Skona mig från denna smärta. Gif mig döden! lät mig blott först icke lida qual, som äro större än alla brott. Gif mig döden, jag väntar den af Ditt medlidande.

Edvard hörde henne icke mer; han var alldeles förkrossad. Et ögonblick trodde han, at frukta för den fara, för hvilken han ville utfätta sig, hade förvirrat Paulines förstånd, och emottog begärligt denna stråle af hopp. "Var lugn," sade han;" hvilket raferi har intagit Dig? Han ville vid desfa ord trycka henne til sit bröst. — Nalkas mig icke! sade hon med dyster vårdighet; jag är Dig icke vård. Du skall återfinna mig i dödens armar; blott då först skall jag våga at ännu en gång tala med Dig. Lemna mig nu! — Edvard föll på knå för henne, och kände på en gång både förskräckelse och vördnad. I detta ögonblick inträdde fru von Verfeuil. Pauline darrade vid åsynen af sin vän. "Jag har följt Ert råd," sade hon; "ser Ni hvarthän det har fört mig?" — Med qvåfd röst berättade hon nu hvad som hade hänt hennes man. "Ni känner nu," fortfor hon," om jag längre kan lefva. Hjelp mig blott bedja Edvard, at han slutar den strid, som skulle blifva min död. Det är min sista önskan."

Hvilket förskräckligt ögonblick för Paulines vän! Nu ångrade hon det olyckliga råd hon gifvit henne; men eldad af den lifliga önskan at ursäkra Pauline, berättade hon för Edvard de omständigheter, hvilka kunde mildra hennes första förseelser, och uptäckte för honom, at hon nästan med våld hindrat sin vän at uptäcka sin bröttlighet. Edvard tycktes med synnerlig upmärksamhet gifva akt på denna sednare omständighet. Han vände sig til Pauline, då fru von Verseuil teg. Hennes förskälda ansigtsdrag förskräckte honom. Pauline, fode han och störtade til hennes fötter; Pauline, tror Du, at jag har uphört at älska Dig? — "Du älskar mig, Du älskar mig ännu?" ropade hon; "o, jag tackar Dig, min Gud. Nu skola mina sista ögonblick icke blifva så förskräckliga; mit barn skall ibland våga nämna för honom sin mors namn." Men på denna rörelse följde hastigt en annan känsla. Hon kastade sig för Edwards fötter, och bad honom icke resa tillbaka til Havre. Men han lät henne snart förstå at hon

begärde sin egen vanåra. Öfvertygad om denna förskräckliga fanning, bad hon några ögonblick, och sedan hon stigit up, vände hon sig til Edvard, som redan tänkte på afresan, då han såg morgonrådnaden upstå. "Denna instundande dag," sade hon, "är kanske den sista för oss bägge. Jag kan icke icke mer lefva för min maka; men mig återstår den rättigheten at dö för honom. Vålsigna Ditt barn!" "fortför hon och förde Edvard til vaggan: "äfven jag bör vålsigna det, ty jag vet at min ånger har förvärfvat mig Himmels förlåtelse. O Du, som jag ännu vågar älska, låt mig bekänna det för Dina fötter. Du vågar för mig Ditt lif, och mina förseelser, min olyckliga förstållning, är kanske ännu den orsak, som störtar Dig i denna förskräckliga fara. Men Du är god, Du är ädelmodig, Du beklagar mig ännu, emedan Ditt hjerta känner hvad jag lider." — Edvard ville tala. "Säg ingen ting," sade han til henne: "allt är redan sagdt." Ögonblicket til afresan kom. Med det mod, som förtviflan visar, beledsagade

Pauline sin man, och tog afsked af honom. Bekymrad öfver detta skenbara lugn, iakttog fru von Verfeuil alla sin våns rörelser, och såg icke utan bekymmer at hon geck af och an på hafsstranden. Hon geck til henne. "Var lugn," sade Pauline; "hvarföre skulle jag gifva mig sjelf döden? min smärta skall ju göra detsamma."

Två förskräckliga timmar gingo nu förbi, så mycket förskräckligare för Pauline, som alla hennes förhoppningar förfvunnit med hennes lifs fällhet. Sluteligen bragte en Extrapost et bref ifrån Edvard. "Jag har haft den olyckan at döda min motståndare," skref han til Pauline. "Så straffbar han är, så beklagar jag ändock hans död. Denna förskräckliga affaire qvarhåller mig här ännu et par timmar. Jag befvår Pauline, som alltid skall vara mig trogen, at med lugn afvakta min återkomst."

Ser Ni, denna blodskuld faller på mig, sade Pauline til sin vän. Jag är orsaken til Meltins död. Öfverallt ser jag förskräckelser, öfverallt brott om-

kring mig. O min mor! rädda mig!
 — Förgäfves fökte fru von Verfeuil
 at tilfredsställa Paulines dödligt fårade
 hjerta.

Edvard kom tillbaka. Pauline vå-
 gade icke at gå honom til mötes. Han
 nalkades henne, men man kunde mär-
 ka det, at han redan fruktade för at
 icke bevisa henne nog ömhet. Han
 bemödade sig at afhålla de plågende
 orsakerna til sit bekymmer från sin själ,
 och Pauline märkte detta, kände at
 han tänkte derpå mer än han skulle
 hafva gjort, om han talt derom. Hu-
 ru! sade han til henne, då han såg
 huru hon med hvar dag blef allt mer
 och mer förändrad: är jag då icke mer
 densamma för Dig? — "Kanske bättre,"
 svarade hon, "men icke mer densam-
 ma. Ser Du då icke den skugga, som
 förföljer mig, den mannen til hvars
 död jag är orsaken? ser Du icke, at
 vår lycka för framtiden är störd, at
 Ditt förtroende felas mig? Edvard, låt
 mig dö!"

Ingen var olyckligare än Edvard.
 Med sin character kunde han icke glöm-

ma de förseelser, som så häftigt rört honom, och han älskade Pauline så mycket, at han fruktade at för henne förråda sit lidande. Han kunde icke kväfvä sin oro när han var hos henne, och geck ofta ut at promenera; men Pauline vågade icke uplöka honom; hon blef sittande framför sit barns vagg, der Edvard vid sin återkomst fann henne bedjande i tårar. Hon afbröt honom, när han öppnade munnen at tala, och han fjelf, som icke visste hvad han skulle säga, började et annat samtal. Fru von Verfeuil gjorde sig beständiga förebräelser öfver det råd hon gifvit Pauline; ty ingen ting smärtade Edvard så mycket, som at Pauline gjort en hemlighet för honom af sina förseelser.

Medan det ännu var et svægt hopp, at tiden skulle återföra glädjen i denna fordom så lyckliga boning, bragte en morgon en af Paulines pigor Edvard den tidningen, at hennes matmoder hela natten igenom varit plågad af feber. Edvard lät straxt hämta en läkare, och
skyn-

skyndade sig til Pauline, som talade oredigt. Ouphörligt nämnde hon hans namn, och tillade blott de orden: han älskar mig icke mer. — Hvilken syn för honom! hvilka förebräelser gjorde han sig icke! huru stark var icke nu hans kärlek! Hvarje annan tanke hade vikit från hans själ. Han såg Pauline blott sådan som han hade älskat henne, sådan som hon fordom visat sig för honom, han såg blott sin dyrkade Pauline. Ännu räddare än han var fru von Verfeuil, som satt framför Paulines fäng. Hon kände det hjerta, hvilket hon själf bildat, hon kände hvilken håftig förtviflan tårde henne.

Läkaren visade et stort bekymmer. Edvard ville gärna blifva bedragen af honom, han syntes vilja undvika det förskräckliga slaget. Tre dagar förflöto utan at Pauline återfeck sin fansning; men hvad hon sade, var desto mera rörande. Den olycklige Edvard kände hvart ögonblick nya qual, då hon så ofta uprepade det älskade namnet som lysfelfatte hennes själ. Sluteligen åter-

Pauline

E

feck hon sin fansning. Edvard höll henne för räddad; Pauline märkte denna villfarelse, hvilken hennes bedröfvade vän icke delade. "Uppgif denna villodrom, min Edvard," sade hon til honom; "vi måste bjuda hvarandra et evigt farväl."

Grymma! ropade han, det är Du som vill öfvergifva mig; Du föraktar mig så mycket, at Du kan tvifla på min kärlek. Vålan, jag har glömt de tankar jag hyste, innan jag lärde känna Dig. Ja, jag bedyrar det för Dig; Pauline är i mina ögon äfvenså fullkomlig, äfvenså ädel, som hon var för mig i vår sköna fällhets lyckliga dagar. Tid och kärlek hafva renat Din själ. Lef för at upfostra Ditt barn, lef för at älska den lycklige mannen, som anser sig ensam för brottslig. — "Tro icke," svarade Pauline, "at en svärmande inbildningskraft öfverdrifver de förseelser, för hvilka jag genom en lång ånger har pligtat hos Gud. Han har förlåtit mig dem, tror jag, och jag döer utan fruktan. Men kärlekens fällhet beror af ömmare känslor. Min ung"

doms förvillelser, och ännu mer mit fel at dölja dem för Dig, hafva för alltid flört vår lycka, som icke kunde tåla något ombyte, emedan den var för fullkomlig. Döende tror jag mig vara Dig värdig. Du vet huru stor min kärlek är. Detta är den sista äminnelse som jag kvarlemnar, blott denna erinran öfverleffer det föremål som var osdyrbart. Är jag icke lycklig, min Edward, när jag så der undanrödjer allt som skiljer Din själ ifrån min? I himmelen skola vi återse hvarandra, och ända til detta ögonblick skall min bild bo i Ditt hjerta, såsom den fordom bodde der. Och Ni, min moderliga vän, "sade Pauline til fru von Verfeuil, "Ni som jag har at tacka för alla de dygder som hedra och trösta mig, trösta Edward och vaka öfver mit barn."

Man gaf Pauline hennes son. Hennes mans smärta, barnets smekningar, fru von Verfeuils tårar, uttömde hennes styrka; hon blef småningom svagare, och snart flydde hennes själ.

Smärta och oro öfver den brottlighet, som hon förebrådde sig, sluta-

de innom kort tid Fru von Verseuils lif. Uti en djup enslighet, den han alldrig öfvergaf, tog Edvard med sig sit bekymmer, och den bil. ga sorg der-öfver at han ej förflått besegra sin caracter, medan det ännu var tid. Här lesde han blott för at upfostra sit barn, hvilket kärleken til Pauline gjorde så dyrbart för honom.

Slut.

Priset är 12 Skillingar.

6000206180

Göteborgs universitetsbibliotek

